

jímal do své správy ústav, na kterém byl dosud jako profesor ustanoven, rozuměti jinak, než že úřad chtěl vysloviti a také skutečně vyslovil, že manžel st-lčin nebyl přijat do služeb čsl. státu.

Stížnost připouští, že manžel st-lčin nebyl do služeb čsl. státu definitivně přijat, ale odvolává se jednak na zák. č. 269 z r. 1920 jednak na vlád. nař. č. 298 z r. 1921 a č. 247/22.

Než pokud jde o uvedený zákon, vyslovil nss již v nál. Boh. 2537 adm., že nároku na zaopatřovací požitky proti čsl. státu v základě zák. č. 269 z r. 1920 nemohou se učitelské osoby uvedené v § 10 zák. toho dovolávati, dokud nebude vydáno nařízení tam slíbené. Na tomto svém názoru nss trvá. Co platí o učitelských osobách samých, platí ovšem také o jejich příslušnících, pokud jde o jejich ev. zaopatřovací požitky.

Nařízení v § 10 zák. č. 269 z roku 1920 slíbené bylo sice vydáno pod čís. 226 Sb. z r. 1923, leč nss nemůže se vůbec zabývati otázkou, zda by snad st-lce ve smyslu tohoto nařízení příslušel nárok na pensi proti čsl. státu, poněvadž otázku tu žal. úřad neřešil a ovšem ani řešiti nemohl, když v době, kdy rozhodoval, nařízení to nebylo ještě vydáno.

Pokud však jde o uvedená vl. nařízení, jest z § 2, odst. 3 vlád. nař. z 25. srpna 1921 č. 298 Sb. patrné, že nař. to vztahuje se k učitelským osobám označeným v § 10 zák. č. 269 z r. 1920 (resp. k jejich pozůstalým) jen, pokud zemřely v činné službě nebo byly dány na odpočinek před rozhodnutím o ustanovení do úřadu dle uvedeného zák., nejpozději však do 30. dubna 1920. O tom, že při manželu st-lčině není splněn tento předpoklad, nemůže býti pochybnosti, když není o tom sporu, že manžel st-lčin zemřel až 31. ledna 1921, nebyv ani v činné službě ani nebyv dán na odpočinek.

St-lka se však nemůže dovolávati ani nař. z 8. srpna 1922 č. 247 Sb., poněvadž nař. to podle svého § 12 upravuje zaopatřovací požitky pozůstalých po státních učitelích do služeb republiky nepřevzatých, pokud zemřeli v činné službě a poněvadž tato podmínka, jak uvedeno, u manžela st-lčina splněna není.

Jest tedy stížnost neodůvodněná a slušelo ji zamítnouti.

Č. 3927.

Policejní řízení trestní: Rekursní rozhodnutí zem. správy politické zamítající rekurs proti trestnímu nálezu první stolice nepřestává býti — po rozumu § 3 min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. — konečným již proto, že rekursní stolice zároveň u výkonu práva milosti trest uložený stolicí první snížila.

(Nález ze dne 22. září 1924 č. 13.795/23.)

Věc: Albína St. v K. proti zemské správě politické v Praze o trestní nález.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Okr. nemoc. pokladně v K. bylo ve smyslu opatř. Stál. výb. N. S. z 25. srpna 1920 č. 494 Sb. o úpravě a úhradě cen mlýnských

výrobků resp. prováděcího nař. z 2. září 1920 č. 500 Sb. podáno prohlášení, potvrzené dne 30. listopadu 1920 zásobovací komisí pro město K. a podepsané jménem st-lčným; v prohlášení tom se udává, že osoby v něm vyjmenované, mezi nimi větší počet zaměstnanců, bydlí se st-lkou ve společné domácnosti a jsou v její domácnosti stravovány.

Když pak bylo zjištěno, že některé v prohlášení uvedené osoby nebyly v domácnosti st-lky ubytovány, byla tato trestním nál. osp-é v K. z 30. června 1922 uznána vinnou přestupkem § 11 vl. nař. č. 500 /1920, spáchaný tím, že přihlásila Bohumila T., Josefa Z., Františka N. a Josefa K., aby dosáhla osvobození od placení zaměstnavatelských příspěvků, jako zaměstnance, jimž poskytuje byt a stravu, ačkoli tyto osoby u ní ubytovány nebyly, a odsouzena dle § 21 téhož nař. k pokutě 500 K, po případě k vězení na 30 dnů.

Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková trestní podstata přestupku st-lce za vinu kladeného jest konaným šetřením zjištěna.

Uložený trest však byl z milosti snížen na 300 K, po případě na 14 dní vězení.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, konstatuje nss především, že žal. úřad, sníživ nař. rozhodnutím trest uložený st-lce nál. prvé instance, učinil tak, jak ze znění nař. rozhodnutí a ze správních spisů jest patrné, k žádosti st-lčině u výkonu práva milosti, nikoli u výkonu pravomoci instance odvolací.

Jets tedy věc ve smyslu § 3 nař. min. vnitra z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. pokládati za vyřízenou pořadem instančním s konečnou platností.

Pokud pak jde o obsah stížnosti, uvážil nss toto: — — —

č. 3928.

Školství. — Obecní samospráva. — Administrativní řízení: Jednotlivý poplatník obce místní není sice legitimován k instanční stížnosti do rozpočtu školní potřeby podle § 12 česk. zák. o zřizování škol ze 24. února 1873 č. 16 z. z., je však legitimován stěžovati si pořadem stolic samosprávných do opatření, které obecní zastupitelstvo učiní při sestavení rozpočtu obecního v příčině úhrady schodku rozpočtu školního.

(Nález ze dne 22. září 1924 č. 19.968/23.)

Věc: Dr. V. M. v Ú. proti správnímu výboru v Praze stran zamítnutí stížnosti pro nedostatek legitimace.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Ob. zast. v Ú., schválilo dne 13. července 1922 obecní rozpočet na rok 1922 a usneslo se vedle přírážky pro všeobecné účely obecní vybírat k úhradě schodku v rozpočtu školní obce Ú. v částce 3,750.051 K školní přírážku ve výši 17% k dani činžovní (s výhradou 5% daně domů od činžovní daně osvobozených) a ve výši 132. % k dani pozemkové, všeobecné a zvláštní dani výdělkové, jakož i k dani důchodkové.